

ECLOGA

- Eljött már az idő. A hajamban több a fehér szál.
Most mégis belepezsdsül a vérem, hogyha beszélünk.
Elfutnék, de maradnom kell. Csupa ólom a lábam,
s forró lett tenyerem. Fogd meg, de vigyázz, ha megéget!
Elkárhoznék benned, s mégsem tudsz az egésztől.
– Gyorsan jött az egész. Sose hittem, hogy belemennék.
Undok lett a világ. Az irigység körbenyalábolt.
Rádismertem. Az álmomban már láttam az arcod.
Itt vagy. S bár őszülsz, te nekem vagy, örök fiatalként.
– Így hát tudtad a titkomat és erről sose szóltál?
– Nem szóltam, de a percet vártam, hogy gyere hozzám
és elrejtSD a fagyos kezemet forró tenyeredbe.
– Fogjuk hát egymást, és többé el ne eresszük,
hadd teljen meg a néma világ szaladós gyerekekkel!

TÉLI GYÜMÖLCCSEL

Jégeső vert végig a zöld vetésen,
jégre árvíz jött, lefagyott az alma,
vízben ázik, mind kirohadt a búza,
lesz-e gyümölcsünk?

Megbolondult minden, a tél tavaszt csal.
Lágy melegben fürdik a február is.
Sok gonosz vén ember irígy napunkra,
mégis enyém vagy.

Elpereltem tőlük a holnap ízét,
nincs nekik már új nap, a nyár miénk lesz.
Szégyen az, hogy mind mireánk uszulnak,
s elfeledik, hogy

napra nap jön, majd jön az év az évre,
és a véneknek szerelem se csendül.
Most miénk itt minden, az év betelt már,
csak te szeressél.

Elvetélt fagytól ez az április már.
Álnok árhullám a vetést kimosta.
Árnyait mocskos habok elsodorták,
s most te nevensz rám,

mert felettünk már sose győzhet átok.
Boldogok, kik lopnak az új tavaszból,
és sudár lányok kerekednek őszre
téli gyümölcscsel.

Bojtor Károly: Kettős portré